

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska

w sprawie z powództwa O. Spółka Akcyjna z siedzibą w P.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji i Energetyki
o wydanie świadectwa efektywności energetycznej
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 24 października 2025 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie
VII Wydział Gospodarczy i Własności Intelktualnej z dnia 14 maja 2025 r. sygn.
akt VII AGz 250/24

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od O. Spółka Akcyjna z siedzibą w P. na rzecz Prezesa
Urzędu regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt)
złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu zażaleniowym wraz
z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia powodowi postanowienia do dnia
zapłaty.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 14 maja 2025 r. o sygn. akt VII AGz 250/24
VII WSC 82/25 Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy i Własności
Intelktualnej odrzucił skargę kasacyjną O. S.A. z siedzibą w P. przeciwko

Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o wydanie świadectwa efektywności energetycznej na skutek skargi kasacyjnej powoda od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 stycznia 2025 r. sygn. akt VII AGz 250/24.

W uzasadnieniu stwierdzono, że postanowieniem z 7 stycznia 2025 r. Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie wniesione przez powodową spółkę na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 8 stycznia 2024 r. wydane w sprawie o sygn. akt XVII Amz 13/23. W dalszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny stwierdził, że skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu wobec jej niedopuszczalności, bowiem zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. W dalszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny podkreślił, iż regulacja art. 398¹ § 1 k.p.c. wyłącza dopuszczalność skargi kasacyjnej od innych niż enumeratywnie w niej wymienionych prawomocnych postanowień sądu drugiej instancji, chociażby kończyły one postępowanie w sprawie. Od wskazanego przez skarżącego postanowienia Sądu Apelacyjnego wydanego w postępowaniu zażaleniowym skarga kasacyjna zatem nie przysługuje i jako taka jest niedopuszczalna. Skargę kasacyjną niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., podobnie jak skargę nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną, Sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Od powyższego orzeczenia zażalenie wniósł powód, zaskarżając je w całości i zarzucił: naruszenie art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. polegające na nieuzasadnionym odstępstwie od językowego brzmienia tego przepisu, który w ocenie powoda ma charakter szczególny w stosunku do art. 398¹ § 1 k.p.c. i przewiduje, że skarga kasacyjna przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia (pkt 1), całkowite pominięcie okoliczności, że postanowienie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 5 lipca 2022 r. stanowi decyzję w znaczeniu materialnym, co w konsekwencji powoduje, że orzeczenia sądów wydawane w toku merytorycznej kontroli sądowej tego postanowienia należy traktować jako wyroki w znaczeniu materialnym, od których

przysługuje skarga kasacyjna. Powód wniósł o uchylenie postanowienia z dnia 14 maja 2025 r. i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik powodowej spółki wyjaśnił, że postępowanie sądowe w obu instancjach niniejszej sprawy przebiegało zgodnie z tzw. polską szkołą sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Sądy obu instancji koncentrowały się na kwestiach formalnoprawnych, (...) natomiast trudno zauważyć istotne zaangażowanie w rozpoznanie *meritum* sprawy. Powyższy trend orzeczniczy sprowadza się do tego, żeby uzasadniając to względami formalnymi, nie zająć się istotą sprawy, mimo że występuje szereg istotnych zagadnień prawnych przedstawionych w skardze kasacyjnej. Zdaniem powoda należy opierać się na językowej wykładni art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. zgodnie z którym skarga kasacyjna od orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. W przepisie tym jest mowa o wszystkich orzeczeniach sądu drugiej instancji i nie ma ograniczeń wskazanych przez Sąd Apelacyjny. Na te okoliczność w zażaleniu powołano stanowisko doktryny i orzecznictwo. W konkluzji stwierdzono, że postanowienie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki jest typową decyzją w znaczeniu materialnym.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie zażalenia i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona, Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Z przywołanego wyżej przepisu wynika, że ustawodawca tworzy zamknięty katalog rodzajów orzeczeń, które podlegają zaskarżeniu w drodze skargi kasacyjnej

przez legitymowany podmiot. Tym samym literalnie wskazuje on, w jakich przypadkach wykorzystanie tego środka procesowego jest prawnie dopuszczalne, przesądzając zarazem *a contrario*, że w stosunku do orzeczeń niemieszczących się w kodeksowym katalogu, skargi kasacyjnej wnieść nie można. Nie jest to możliwe nawet w sytuacji, gdy dany judykat kończy postępowanie w sprawie.

Tak pomyślanej reguły nie koryguje przywołany przez skarżącego art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. – przepis, zgodnie z którym skarga kasacyjna od orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Unormowanie to, określając jeden z aspektów postępowania z zakresu regulacji energetyki, w swej istocie dotyczy jedynie wymogu kwotowego uzależniającego możliwość wniesienia skargi kasacyjnej, o jakim mowa w art. 398² § 1 k.p.c. (S. Krześ, A. Sikorski, *Komentarz do art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c.*, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, Warszawa 2025). W żadnym zatem wypadku nie można go wiązać z rodzajami orzeczeń wskazanymi w art. 398¹ § 1 k.p.c. Przy takiej jego normatywnej zawartości i językowej redakcji nie sposób dojść do podobnego wniosku.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że przepisy prawne wprowadzające wyjątki – a art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. jako *lex specialis* jest niewątpliwie wyjątkiem dotyczącym warunków dopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej – nie podlegają wykładni rozszerzającej i nie mogą być odczytywane rozszerzająco ani w sposób inny niż literalny. Stosujący je podmiot nie może zatem wywodzić z nich norm, które wykraczają poza to, co wynika wprost z warstwy językowej i stanowi wyraz oczywistych intencji prawodawcy.

Powyższe oznacza, że skarga kasacyjna w postępowaniu z zakresu regulacji energetyki przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Odmierna interpretacja stanowiłaby naruszenie zasad dotyczących relacji zachodzących pomiędzy przepisami ogólnymi i szczególnymi. W przypadku, gdy ustawa nie wprowadza rozwiązań szczególnych w danym zakresie, zastosowanie znajdują normy ogólne.

Przenosząc powyższe na realia rozpoznawanej sprawy należy podkreślić, że przedmiotem skargi kasacyjnej jest postanowienie Sądu Apelacyjnego

w Warszawie VII Wydziału Gospodarczego i Własności Intelktualnej z 14 maja 2025 r., o sygn. akt VII AGz 250/24, VII WSC 82/25 o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Wcześniej postanowieniem z 7 stycznia 2025 r. Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie SOKiK z 8 stycznia 2024 r. o sygn. akt XVII Amz 13/23, którym oddalono zażalenie powodowej spółki na postanowienie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki odmawiające poprzednikowi prawnemu wydania świadectwa efektywności energetycznej. Choć zaskarżone postanowienie kończy postępowanie w sprawie, to nie należy do żadnej z kategorii orzeczeń wskazanych w art. 398¹ § 1 k.p.c. To zaś oznacza, że nie podlega ono zaskarżeniu w drodze skargi kasacyjnej (zob. postanowienia Sadu Najwyższego z 21 września 2006 r., II PZ 33/06; 7 kwietnia 2010 r., II PZ 10/10).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że skarga kasacyjna wniesiona przez skarżącego jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu, a tym samym zaskarżone postanowienie było prawidłowe.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1935 z póź. zm.) w punkcie drugim postanowienia.

JW.

[a.ł]